

Palackzöld

*Tihany felől közeledik Mozart.
Ül a G-dúr sárkányrepülőn, bőr-
dzsekiben, sisakosan, két pedálon
nyugtatja halhatatlan lábát s
fölöttem elsuhan. A tavon át-
hullámzik a főmotívum s halkán
csörögve a partra kicsap.
Visszahúzódik és újra. Előlről.
Nincs sebessége zenéjének.
Csak a gonoszság száguld. Ő
fölfakad vagy aláereszkedik.
Így
izzik műveiben a földő. Felnőtt
lehanyaglik. Kisfiú állva marad.*

Budapest

Vasadi Péter

Erdei séta

Érkeztedre fölütöm fejemet.
Ha a semmi te vagy, boltozódik.
Ha a csönd vagy te, a moraj
különböztet meg a világtól.
Nem
mondok neked most hallelúját.
Ezt az erdei sétát mondom neked,
nem a zsoltár versszakait. Nem
elmélkedek jöttödön, csak nézem
óriás juharjaidat s fakopáncsod
fekete-fehér röptét. Ami a legtöbb,
a tiédet adom neked át. Nem
lebegtetem kicsiségemet határaidon,
mint szakadt zászlót (pedig
igazán benned világi a világ).
Most ez az esőszagú koradélután
vagy, lépteim közt a szünet
metszéseivel sebesítve: Az ózon
levegő tömege lezökken a földre:
vedd ajkadhoz az avart. Van-e
köztünk, aki ily mélyre hajol-
na teremtménye előtt? Nem
mozdítok utadból egyetlen fa-
gallyat sem. Lassú vonulásodban
mondatok görögnek. Nincs
kint akadály. Bent kellene
a nehéz sziklakövet,
de nem megy. Hogy lássalak,
ezt a kifényesedett pillanatot
belélegzem. Vad s tiszta ütem
vezet utamon, a ministránsom,
Phil Collins (kétoldalt fülemre
tapadva) vércsekiáltásokkal igazgat.
Vele énekelem:
áldott vagy, mindenség ereje.

Budapest

Vasadi Péter

Titok, ki-kitakarva

*Majdnem meztelen nők
hevernek a parton, itt is, ott is,
ki-kitakarva, barnán.
Testükön, mint páros meduzák,
elomolva napoznak a mellek.
E húskupolák. A mindenki
melle előttem ringatja
magát, de nem nekem
csúcsosodik. Bárki meg-
simogathatná. Hogy?
Hogy simogat a bárki?*

*Nem te vagy. Nem a te
melled. A tied nekem
uralkodik. Róla ágyékkod
jut eszembe. Ágyékkodról
a meg-megszakadó sóhaj.
Töredezettségedről az egész.
Arany arcéle szerelmünknek.
Arcodról, ahogy a párnámba
belecsapsz s nevetésedről anyám:
drága nők, asszonyok, értitek
ézt a rettenetes titkot?*

Budapest

Vasadi Péter